

Hora românească

Bragagiu

Hora și-a legat inelul
Și pornește cu pas moale
Unduind cu-ncetinelul
Ca un râu de stepă-n vale.

Și se strâng brațe pe umeri
Parcă cercul ei s-ar teme
Că s-a-mprăstia prin lume
Ori prin false teoreme.

Înrudindu-se în spete
Se-ntărește-n pas pământul
Ondulând pe îndelete
Cum prin spice curge vântul.

Dar cu-ncetul își ia zborul
Căci în sine prinde aripi
Ca și roata ce cocorul
O-mplinește peste zare.

Tot mai sus, mai sus se-nalță
Mai dibace-n ușurință
Că vei crede: o Speranță
Fuge de la necredință.

Lăutarii rup din sine
Câte-un dor de primăvară
Și ca raze de lumina
Dansul prinde-n sine pară.

Se învârte-n stropi de jale
Care cad cu orice clipă
Ca inele anuale
Din copac tăiat ce țipă.

Alergândă de năpaste,
Neputând să le evite
Tropăind cu tălpi pe coaste
Ce-s cu iarbă împletite.

Un străin o să se mire
De-o să vadă asta cătuși:
Cum horesh în cimitire

Bucuria chiuindu-și?

Căci n-aude-un tată, mumă
Ce nu pot demult să meargă
Și cu gura plină-n humă
Dumnezeului se roagă:

„ Mulțumescu-Ți, drag Părinte,
Că ne ții aprinsă ora
Și-ncă auzim cuvinte,
Și-nțelegem încă hora,

Și că știm: străstrănepoții
Dragostea trăiesc și jocul
Și că-s sănătoși cu toții:
Bată-i raiul și norocul!”
Victor Bragagiu